

Del zu Pms Za 65 35 d 40

aber teils. andere Drucker

ELOGIVM
CAROLI DIESKOVII,
VIRI ILLVSTRIS
ET EXCELLENTISSIMI

SCRIPTVM
A
J. E. WITTEN.

MAGDEBVRGI,
LITTERIS CHRISTOPHORI SAEFELDII VIDVÆ,

... in conspectu totius provincie
... in se convertere, ut nullus
... nullusque eorum indigno videretur, quippe que
... omnium scelerum memoria viscipit, quando omnis
... hoc Viri colendo atque
... postea alit. Ego vero cum in hoc
... tantam, cum viveret, mihi constantem fan-
... pietatis, ut etiam sanctissimum pietatis nomen, parum
... ad exhibendam eius
... pacis

Caroli Dieskovii, Viri Illustris & antiquissimæ nobilitatis, elogium satis digne scribere, qui sibi sumserit, is aut excellenti ejus ingenio instructus esse debet, aut certe Viri virtutes parum illustrabit. Laus præterea Dieskovii excelsæ & illustri loco in conspectu totius provincie sita, omnium oculos animosque in se convertit, ut nulla oratione, nulloque elogio indigere videatur, quippe quæ omnium seculorum memoria vigeat, quamque omnis posteritas alet. Ego vero cum in hoc Viro colendo atque observando, tantam, cum viveret, mihi constituerim sanctitatem, ut etiam sanctissimum pietatis nomen, parum mihi accommodatum videatur ad exhauriendam ejus vim

vim ac magnitudinem : a me nullo modo impetrare potui, ut, dum alii ejus jacturam publicis scriptis lugent, alii vero cum summis laudibus in cœlum tollunt, ego solus conticeſcam, aut ut mors, quam nuper, Deo jubente, obiit, ex animo meo ejus evellat memoriam. Postulat id a me, præter multas alias causas, gratæ mentis officium, quod debeo Viro, qui me summa semper profecutus est benevolentia, quique in me ornando ac juvando nullum tempus nullumque locum prætermisit. Hujus autem benevolentia: illustre sane documentum dedit paucis ante diebus, quam e vita migraret, cum me singulari humanitatis testificatione completus, his verbis compellavit: Ego Te semper toto pectore amavi, teque amabo ad extremum vitæ exitum. Neque minorem erga me præ se tulit benevolentiam poſtridie, quo ego die, officii & amoris causa, conveni Virum immortalitate dignissimum.

Patrem is habuit Carolum Dieskovium, matrem vero Annam Susannam Dieskoviam, quæ gens longa nobilitatis serie, partim in Saxonia, partim vero in hac provincia inter multas alias diu multumque eminevit & tanquam lumen aliquod eluxit. Parentes nobilissimi, a quibus procreatus fuit, in amplissimo prædio Knauthein dicto, ac prope Lipsiam, florentissimum Germaniæ emporium, sito, sibi id præcipue datum esse negotii crediderunt, ut illum instruendum curarent iis artibus, quæ nobilitatis splendorem ornant, quæque ad æternam felicitatem aditum patefaciunt. Adsciti itaque Magistri doctrina & virtute præstantes, qui illum honestissimis artibus imbuerent, quorum memoriam Dieskovius semper grato animo coluit, ut eorum mentionem fecerit in vita sua, quam ipse a se conscriptam, moriens reliquit. Domesticis majorum exemplis inflammatus, quorum multi

pacis & belli artibus illustres, immortalitati nomen suum commendarunt, statim in prima adolescentia ad verum decus, quod in virtute & doctrina positum est, strenue ac feliciter contendit, suo exemplo ostendens, quid in excelsa indole valeat majorum gloria. Honestissimarum artium virtutisque præsidio munitus, cum utroque parente orbatu: esset, celeberrimas Germaniæ Academiæ, primo nempe Francofurtum ad Viadrum, deinde Wittebergam concessit, ac in utraque strenuam dedit operam summis Jurisconsultis, qui ibi eo tempore vivebant. Ad hanc industriam cum adjungeret præstantissimum, quod a Deo natus erat ingenium, illico in omni, sive publici sive privati juris scientiæ parte, tantas fecit progressiones, ut animadvertent & Doctores & commilitiones talem eum olim futurum, qualem cognitum nos nunc judicavimus, amissumque deploramus. Hæc disciplinas ut ornaret prudentia, quæ ex itineribus sapienter institutis, & ex consuetudine cum viris sapientissimis, hauritur, moratiores Europæ gentes adiit, ac splendidissimas regiones lustrans, studiosè observavit, non tantum quæ oculos atque animum oblectant, verum etiam ea, quæ animum instruunt, quæque monstrant, quæ in vita præ cæteris honesta sunt ac utilia. Reversus ex itineribus, quæ pari prudentia ac felicitate confecerat, statuit in opulento, quod nactus erat, prædio, vitam transigere, ut familiæ prospiceret, ac remotus a vitæ strepitu, sibi & Deo viveret, admonitus præceptis & exemplis summorum & sapientissimorum virorum, qui ejusmodi vitam beatissimam semper judicaverunt. Eo consilio modeste detrectavit munera, quæ a quibusdam Germaniæ Principibus non contempnendis fortunæ & dignitatis

tatis præmiis ipsi offerebantur. Quoniam autem intelligebat, Viros ingenio & doctrina præditos, artes, quas didicerunt, in communem vitæ societatem conferre teneri, ac nos non solum nobis esse natos, sed etiam patriæ, ab hujus caritate recedere, religioni sibi duxit. Itaque, cum Fridericus Wilhelmus Elector Brandenburgicus, ex præscripto Pacis Westphalicæ, regionem hanc in ditionem suam ac potestatem redegit, ac Dieskovio munus Consilarii, ut vocant, provincialis, detulisset, pro sua in Principem pietate ac pro singulari erga Remp. amore, illud suscepit. Neque idem solum fecit Fridericus Rex Borussia, verum illum etiam adjunxit societati Virorum, quibus tunc commiserat administrationem hujus provinciæ, quod munus postea auxit Consilarii intimi dignitate. Isdem muneribus tandem ornatus fuit a Rege Potentissimo, in quibus muneribus quadraginta annos versatus, nihil prius nihilque antiquius habuit, quam ut obsequium Principi, amorem patriæ, fidemque omnibus præstaret. Amantissimus justitiæ, in qua maximus virtutis splendor situs est, summa cura illam administravit, ita tamen, ut quando res postulavit, eam traduceret ad æquitatem. Fuisse cum præterea abstinentem, continuasse cupiditates, facilem in rebus cognoscendis ac in hominibus audiendis, se præbuisse, exploratum est omnibus. Etsi autem Dieskovius sæpius gravissimis corporis cruciatibus urebatur, nunquam tamen abduci potuit a muneris administratione, quin ipsi invitabant dolores, ut labores expeteret, nullamque officii partem desereret. Rerum divinarum ac humanarum peritissimus, singulari Deum immortalem pietate ac religione coluit,

B

ac

ac, quantum humana contempsit, tantum cœlestia spectavit. Summam autem Viri humanitatem, morum facilitatem, liberalitatem in egenos, animi probitatem, moderationem in prosperis, ac constantiam in rebus adversis, ingenii lumen, iudicii rectitudinem, summamque sapientiam, suspexerunt omnes, quotquot ejus virtutes habuerunt cognitas. Qui illum in consilium adhibuerunt, hi omnes summis laudibus evchunt ejus in consilio dandi prudentiam, neque quisquam tam humilis fuit, cui aditus ad eum non pateret, quando aut consilium ejus expetiit, aut opem impetravit. Eidem vero, sanctissimum illud humani pectoris bonum, servavit non amicis tantum, sed & omnibus, qui illa indigebant. His animi ac virtutum ornamentis præditus, Dieskovius, non tantum facile omnium amorem sibi conciliavit, verum etiam summam apud multos autoritatem. Si id habet senectus, ut ingenium, memoriam, & consilium nonnunquam minuat, certe in Dieskovio illa nihil potuit, mansit enim ejus ingenium, quod præstantissimum habuit, ad extremam vitæ munerisque perfunctionem. Dolent Viri mortem Patres conscripti, quos Rex Maximus regendæ huic provincie præfecit. Dolent Dieskovii jacturam amici bonique omnes, qui virtutem amant. Dolet patria univèrsa ereptum sibi esse tantum decus tantumque præsidium. Dolet hanc fati acerbitatem afflictissima pariter ac nobilissima familia, quæ non patrem tantum amisit, verum etiam columnen ac præcipuum quoddam ornamentum. Neque enim, facile quisquam invenietur, qui familiam suam majore complexus sit amore, quam Dieskovius. Maritus fuit incomparabilis, & pater optimus, quorum alterum
decla-

declaravit in matrimonio dulcissimo, quod contraxerat cum
Conjuge generosa, sexusque sui decore, cum qua XLII an-
nōs conjunctissime vixit, alterum vero ostendit in liberis
regendis ac ornandis. Ex multis liberis, quos ex felicissimo,
quod dixi, matrimonio suscepit, nonnullos prae-misit,
filium reliquit unicum, paternae virtutis & dignitatis here-
dem, filias vero tres, quarum duae cum Viris splendidis-
simae nobilitatis matrimonio conjunctae sunt, tertia vero
coelibem vitam agit. A primis juventutis temporibus mul-
tis morbis, ac inter hos, gravissimis articulorum doloribus
fractus fuit, quos tamen mente in Dei voluntate defixa,
mira patientia, animique constantia toleravit ac sustinuit.
Tandem aeternitatis desiderio incensus, rerumque huma-
narum pertaesus, quo magis appropinquare animadvertit
mortem, eo magis id operam dedit, ut, cum ultimum vi-
tae tempus adesset, mortem eo animo exciperet, quem opta-
re debent omnes, qui serio cogitant, ex hoc momento
promanare aut aeternam felicitatem, aut sempiternos in-
ferorum cruciatus. Hæc vero meditatio mortis eluxit
cum in vita sua, quam scripsit Dieskovius, tum in ultimo &
gravissimo quem nactus fuit morbo. Simulac enim illius
vim sensit, statim se divino arbitrio, memorabili animi
robore, permittens, delictorumque veniam a Deo singulari
animi fiducia ac dolore petens, usu sacrae cœnæ animum ar-
mavit adversus mortis mala, molestias autem cum morbo
conjunctas, ea patientia tulit, quam in toto vitæ cursu ex-
presserat. His armis divinoque auxilio munitus a. d. XIX.
Octobr. animum cœlo, unde demissus fuerat, placide pa-
cateque reddidit, vitamque, quam gloriosissime degerat,

anno L. XIX. nondum completo finivit, incredibile sui desiderium relinquens, quod nulla aetas exhauriet, quodque ipsa intuebitur aeternitas. Satis ille sibi vixit, satis naturæ, satis etiam gloriæ, parum tamen vixit cum patriæ, tum suis omnibusque, qui ejus virtutem norunt, quique Ejus ope usi sunt ac consilio. Salve sanctissima ac beatissima anima, quæ ex hac turba & colluvione ad æternum illud domicilium sedemque beatorum evolasti, quæ æterna luce coruscans, sempiternisque gaudiis affluens, summum rerum omnium arbitrum, æternum felix contemplaris, quæque inter cœlites triumphans, eis bonis abundas, quæ nulla mens complectitur, quæque nullis aliis finibus circumscribuntur, quam ipsa aeternitate. Te, Generose Dieskovi, in vita præ multis colui ac observavi, Teque rebus mortalium exentum in vitâ æterna, inter purissimas mentes conspiciendi, ac cum illis

Dei laudes canendi, gravissimo
flagro desiderio.

78 M 407

ULB Halle 3
004 387 996

50

